

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4478/2021
06.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Гордане Комненић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца "Профи такси 2011" д.о.о. из Куршумлије, кога заступа Живота Милошевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 696/21 од 28.04.2021. године, у седници одржаној 06.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 696/21 од 28.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 696/21 од 28.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П 478/18 од 25.11.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете настале на моторном возилу, рег.ознака са бројем шасије, ближе означено у том ставу изреке, на име такси опреме и других делова која су на том возилу недостајала у тренутку преузимања возила од стране МУП-а у моменту преузимања дана 17.05.2016. године, исплати 55.470,10 динара, на име трошкова превоза (шлепања наведеног возила од места преузимања у Шиду до тужиочевог седишта у Куршумлији) 64.800,00 динара, на име трошкова издатака које је тужилац имао за поправку наведеног возила од 66.150,00 динара, или укупно 186.420,10 динара, са каматом од подношења тужбе 25.07.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду измакле добити због некоришћења наведеног такси возила у периоду од 17.09.2013. године до 17.05.2016. године тужиоцу исплати 707.875,33 динара, са каматом од пресуђења 25.11.2020. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног у ставу другом изреке до тужбом траженог износа од 2.700.000,00 динара, као и тужбени захтев за исплату материјалне штете у виду измакле добити за период од 18.05.2016. године до 08.06.2016. године. Ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка од 253.859,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 696/21 од 28.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе странака, а првостепена пресуда је потврђена у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, иста пресуда је укинута у ставу другом и четвртом изреке и у тим деловима враћена првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а ни потреба новог тумачења права. Тужени не прилаже судске одлуке којима би доказао да постоји неуједначена судска пракса у предметима са истом или сличном чињенично-правном ситуацијом. У конкретном случају ради се о парници ради накнаде штете, у којој одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, па нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/2020), због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници ради накнаде штете поднета је 25.07.2016. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 186.420,10 динара.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како у овом имовинскоправном спору вредност предмета спора од 186.420,10 динара, не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу на дан подношења тужбе, ревизија тужене према члану 403. став 3. ЗПП није дозвољена.

На основу члана 413., у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**